

عنوان مقاله:

فقر و غنا از دیدگاه ابوسعید ابوالخیر

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی نوآوری و تحقیق در هنر و علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

طارق سلامات - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول

خلاصه مقاله:

«فقر و غنا» در ادبیات ایران و به خصوص در آثار عرفانی، سابقه ای کهن و جایگاهی والا دارد. فقر در لغت به معنای درویشی و نداری و «غنا» نقطه مقابل آن و به معنی توانگری، بی نیازی، و دولتمندی است. ابوسعید ابوالخیر یکی از بزرگترین عارفان مسلمان است که در آثار خود این موضوع را به خوبی پرورانده است. از دیدگاه ابوسعید ابوالخیر «غنا» به معنای توانگری و دولتمندی حقیقی خاص حق است و غنای خاص خلق، غنای دل، در معنای توانگری قلب است، از سوی دیگر فقر نیز در معنای درویشی، همانا نیازمندی به خدای تعالی است. این مقاله با روش تحلیلی - توصیفی برآن است تا با تفسیر و توضیح فقر و غنا و مراتب آن، اثبات کند که این دو واژه مرادف یکدیگر و گویای دو مقام و درجه در عرفان با یک معنا و مفهوم مشترک از دیدگاه عرفانی است.

کلمات کلیدی:

فقر، غنا، عرفان و تصوف، ابوسعید ابوالخیر،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/431958>

